

NOORDERLICHT

Nederlandse Vereniging in Finland
jaargang 19, nummer 4, december 2013

C O L O F O N

Nederlandse Vereniging in Finland

jaargang 19, nummer 4, december 2013

Bestuur Vereniging**Voorzitter**

Jos Helmich (044 - 331 7766)

voorzitter@nederlandsevereniging.fi

Penningmeester

Arie Oudman (050 - 590 3706)

penningmeester@nederlandsevereniging.fi

Secretaris

Onno de Bruijn (040 - 070 3723)

Kotkantie 1, huone 1412A

FI-90250 Oulu

secretariaat@nederlandsevereniging.fi

Nieuwe leden kunnen zich aanmelden bij het secretariaat.

Noorderlicht**Hoofdredacteur**

Michel de Ruyter

040-7676428

Stuur kopij naar

noorderlicht@nederlandsevereniging.fi

Graficus

Arno Enzerink (ontwerp, lay-out, omslagfoto)

Vaste schrijvers

Peter Starmans

Arnold Pieterse

Jos Helmich

Bart Braafhart

Marketta Hoogesteger

Ledenwerving en sponsors

Frank van Nunen

informatie@nederlandsevereniging.fi

Contributie per jaar

10 € proeflidmaatschap voor jongeren

24 € per persoon

36 € per familie

Bank

Nordea - Senaatintori

Rekeningnummer: 200138-476383

IBAN: FI 8320 0138 0047 6383

SWIFT: NDEAFIHH

Internetredactie

Jos Helmich - Hoofdredacteur

Peter Starmans - Lid

Algemene hulp

admin@nederlandsevereniging.fi

REDACTIONEEL

De komende tijd lees je in alle bladen en kranten allerlei overzichten over van alles en nog wat. Grootse prestaties, verschrikkelijke rampen, grappige blunders, meest succesvolle dit, minst succesvolle dat, favoriete boeken, Top 2000 natuurlijk, cabaretiers die het jaar nog even grappig samenvatten. Het Noorderlicht doet hier helemaal niet aan mee. Die gaat zijn eigen gewone gangetje, net zoals de sneeuw in Finland die iedere winter weer vrolijk neerdaalt, al is het soms wat minder en lijkt het er zelfs op dat we dit jaar geen witte kerst krijgen. Toch wordt er weer genoeg besproken in dit Noorderlicht. Zoals altijd hebben Arnold en Peter goed gedocumenteerde stukken geschreven, Marketta liet mijn dacht ik liberale hart toch even overslaan, Jos toont wederom zijn grote betrokkenheid bij de vereniging, Bart

trekt flink van leer tegen het pensioenstelsel en de bureaucratie en Fred Keus laat in de tien stellingen zien dat zelfs een doorgewinterde Hagenees volledig kan integreren.

Mijn taak voor het nieuwe jaar is wellicht wat variatie aanbrengen in het Noorderlicht, maar is dat eigenlijk wel nodig? Als je kijkt naar de inhoud is die er al. Toch zou het goed zijn als wat meer mensen bereid zijn om een bijdrage te leveren. Dan denk ik eigenlijk aan persoonlijke ervaringen in Finland, specifieke kennis op een bepaald gebied wat interessant is voor anderen, een interview met iemand die iets bijzonders heeft meegemaakt of mooie dingen kan vertellen. Verhalen zijn overal. Zoals je dus ook in dit Noorderlicht kunt lezen. Fijne feestdagen iedereen en tot volgend jaar.

Vriendelijke groet,

Michel

I N H O U D

Redactioneel	3
Van de voorzitter	4
De Inkeriläiset	5
De VNF 90 jaar oud!	11
Van de penningmeester	15
De 10 stellingen aan	16
Arts Meets Ice 2014 aankondiging	17
Kleinkinderen	18
Sinterklaas	19
Pensioen en uitkeringen	21

H O O F D S P O N S O R S

BB&L
CAR RENTAL
Rijnlanderweg 774
2132 NM Hoofddorp
Nederland

holland
@
home

AAVE
Graphic Services

Lieve mensen,

Dit wordt waarschijnlijk een van mijn laatste columns voor Noorderlicht. In maart treed ik af als voorzitter van de NVIF. Ik heb dan elf jaar in het bestuur gezeten, waarvan vijf jaar als hoofdredacteur van dit blad, en twee jaar dus als voorzitter. Die laatste twee jaren waren roerige jaren. Het jubileumfeest en het inhuldingsfeest zijn toch dingen geweest die qua organisatie een zware wissel op ons hebben getrokken. Ik voel mezelf niet meer zo gemotiveerd om dat riedeltje elk jaar vanwege Koningsdag weer te doen. Dat laat ik liever over aan mensen die wat meer oranjegezind zijn dan ik. Daarnaast ben ik me nu wat meer op lokale culturele activiteiten in en rond Forssa gaan richten. Dat vereist veel van mijn aandacht. Eigenlijk zoveel dat stoppen met de NVIF-activiteiten de enige optie is.

Enfin, mijn beoogde opvolger, Michael Boelen, vroeg me een paar weken terug wat voor visie ik had op de toekomst van de Nederlandse Vereniging in Finland. Zonder te veel over mijn graf te willen regeren, wil ik daar toch een paar woorden over zeggen. Zelfs als er niets mee gedaan wordt is dit toch een prachtonderwerp voor een voorzitterscolumn.

De afgelopen jaren heeft het zwaartepunt van onze organisatie zich langzaam maar zeker verschoven naar de regio's. Daar was op zich wel veel voor te zeggen. De Nederlanders die zich

in Finland vestigden om een familie te stichten, zaten nu eenmaal niet allemaal in Helsinki. Ze vonden elkaar vaak als er behoefte was aan onderwijs in de Nederlandse taal. Met het NTC ver weg zijn in de andere steden aparte kernen ontstaan. Als Nederlandse Vereniging hebben we geprobeerd de lokale clubjes wat te versterken door onder andere middelen beschikbaar te stellen sinterklaas te vieren. Sinterklaas is een bindmiddel voor Nederlanders in den vreemde. Er is weinig dat ons Nederlanders meer bijeen brengt dan de goede sint. Sinterklaas is een belangrijke man voor ons! Sinterklaas moet blijven! Mijn eerste advies aan het nieuwe bestuur is dan ook, 'vier sinterklaas in zoveel mogelijk steden'. Als er in steden zoals Joensuu nieuwe groepjes gaan ontstaan, geef ze een sinterklaas- en pietenpak. Verder is het misschien wel handig als men goede relaties onderhoudt met de lokale onderwijzers. Zij zijn vaak degenen die dingen organiseren.

Een ander feest wat nu landelijk gevierd moet worden is Koningsdag (27 april). Wij zijn per slot van rekening een Nederlandse Vereniging in HEEL Finland. Nu het in onze handen ligt, moet het ook in alle grote plaatsen gevierd kunnen worden. Ik heb dit al eens eerder gezegd, maar bij deze nog maar een keer. Ik vind overigens ook dat er een zekere flexibiliteit in moet zitten. Als men lokaal liever Bevrijdingsdag viert moeten we daar de mogelijkheden voor bieden. Ik weet dat sommigen ons graag zien als een oranjevereniging, maar ik vind dat het accent niet alleen daar op moet liggen.

Wat betreft de toekomst van Noorderlicht zie ik wat donkere wolken aan de hemel. Itella geeft steeds minder service en vraagt steeds meer geld voor het verzenden van Noorderlicht. We hebben de afgelopen tijd daarom toch het lidmaatschapsgeld moeten verhogen. Een

significante besparing zou alleen kunnen indien we een volledig elektronische uitgave zouden maken. Maar ik denk dat we die weg toch niet moeten gaan. Noorderlicht moet een blad blijven. Het is aan het nieuwe bestuur erop toe te zien dat het draaiende gehouden kan worden en aan de redactie om het aantrekkelijk genoeg te maken, zodat onze leden het blijven lezen.

Op de andere informatiekanalen, zoals de website, mailinglijsten, LinkedIn, Twitter en Facebook zijn we nog steeds actief. Hyves is nu inmiddels gestopt. Op een bepaalde manier is het wel makkelijk als je niet op alle sociale netwerken actief hoeft te zijn. Toch zou ik het nieuwe bestuur willen oproepen te blijven innoveren. Niets doen is stilstand in mijn optiek en gebrek aan initiatief gaat zich op een gegeven moment wreken.

Verder wil ik nog even zeggen dat het goed zou zijn als dit jaar wat meer kandidaat-bestuursleden uit Groot-Helsinki komen. Zoals eerder gememoreerd is de invloed van Helsinki de laatste jaren wat afgenomen. Dat is goed, maar het heeft nu het punt bereikt waarbij Helsinki ondergesneeuwd dreigt te raken. Dat kan niet de bedoeling zijn. In het hoofdstedelijk gebied zit toch het merendeel van de Nederlanders. We moeten ook voor hen een aantrekkelijke

partij blijven. Ik hoop daarom dat Michael Boelen en zijn team nieuwe impulsen kunnen geven aan activiteiten in Helsinki. Ik hoop dat Michael bruggen kan slaan naar de zaterdag-school. We hebben al meer dan tien jaar een stroeve verhouding met hen. Ik heb zelf de oorzaken daarvan nooit helemaal begrepen. Dat was van voor mijn tijd. Oud zeer zal misschien een rol spelen, maar het wordt toch tijd om er zand over te gooien en met een schone lei te beginnen.

Samengevat zijn dit de uitdagingen die ik zie voor het nieuwe bestuur. Het bewaren van de balans tussen Helsinki en de overige regio's. Het draaiende houden van Noorderlicht. Het organiseren van sinterklaas- en koningsfeesten. Het innoveren bij het organiseren van activiteiten en de informatievoorziening. Ik hoop dat leden ook blijven bijdragen om de vereniging levend te houden. Als vrijwilliger, als schrijver of gewoon door de contributie op tijd te betalen. Dat moet in februari/maart weer gebeuren en het is belangrijk dat u dat doet, anders komen we na het koningsfeest in liquiditeitsproblemen.

Dan wens ik nog bij deze iedereen een prettige kerst en een fantastisch nieuwjaar!

Jos Helmich

DE INKERILÄISET (INGERMANLANDFINNEN)

Inleiding

President Mauno Koivisto. Hij heeft zich in 1990 met succes ingezet voor de emigratie van Ingermanlandfinnen vanuit de Sovjet-Unie naar Finland.

Omstreeks 1990 hoorde ik in Finland voor het eerst over Inkeriläiset (Ingermanlandfinnen). Wat was het geval? De toenmalige Finse president,

Mauno Koivisto, had zich er met succes voor ingezet dat grote aantallen Inkeriläiset vanuit de Sovjet-Unie naar Finland konden emigreren. Hier werd veel aandacht aan besteed in de Finse nieuwsmedia.

Het ging om inwoners van de Sovjet-Unie die verwant waren aan de Finnen en een taal spraken die op Fins leek. Zij kwamen uit Ingermanland (Ingrië), een gebied rondom Sint-Petersburg. Maar indertijd heb ik mij hier

verder niet in verdiept, tot ik kortgeleden het boek las van Saara Rampanen, de legendarische verpleegster, de 'schwester' van zowel het Finse Jäger-bataljon tijdens de Eerste Wereldoorlog, als het Witte leger van Maarschalk Mannerheim tijdens de Finse burgeroorlog (zie Rune Frants en Arnold Pieterse in Aviisi 2013-3

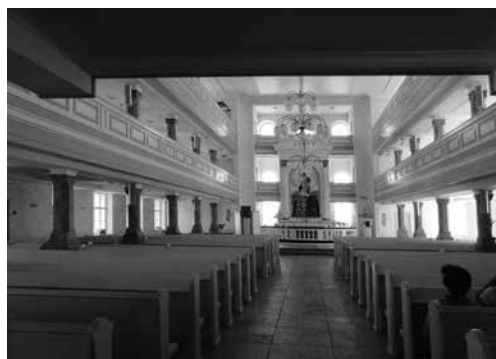

en Noorderlicht 2013-2). Haar familie kwam oorspronkelijk uit Ingermanland en haar ouders zijn in 1875 getrouwd in de lutherse Mariakerk in Sint Petersburg. Deze kerk was in de regio niet alleen een religieus, maar ook een cultureel

Saara Rampanen, de legendarische verpleegster, de 'schwester' van zowel het Finse Jäger-bataljon tijdens de Eerste Wereldoorlog, als het Witte leger van Maarschalk Mannerheim tijdens de Finse burgeroorlog. Haar familie heeft honderden jaren in Ingermanland gewoond in het dorpje Kurkula, dat op een schiereiland ligt in de Finse Golf, niet ver van de grens tussen Esland en Rusland. De ouders van Saara Rampanen zijn aan het eind van de negentiende eeuw naar Finland verhuisd.

De lutherse Mariakerk in Sint Petersburg. Deze kerk is in 1805 gebouwd voor de Ingermanlandfinnen in Sint-Petersburg en omgeving. Het is een van de oudste en grootste protestante kerken in Rusland. In 1938 werd de kerk door de Sovjet-autoriteiten gesloten en vervolgens gebruikt als woonhuis en museum. Na de Perestroika is het gebouw weer teruggeven aan de lutherse gemeente en in 2002, na een restauratie van drie jaar, is de kerk opnieuw in gebruik genomen.

De Lutherse Mariakerk in Sint Petersburg van binnen.

centrum van de Ingermanlandfinnen, die als een minderheid leefden tussen de orthodoxe Russische bevolking. Uiteindelijk is in 1881 de familie Rampanen naar Puumala in Oost-Finland verhuisd, in een tijd dat de Ingermanlandfinnen nog vrij konden reizen van Rusland naar Finland.

Het boek van Saara Rampanen bracht mij er toe om in meer detail uit te zoeken hoe het nu precies zit met de Ingermanlandfinnen en wat hun relatie is met Finland.

Ingermanland kreeg zijn naam en begrenzing in 1617 na de Vrede van Stolbova, die een eind maakte aan de zogenaamde Ingrische oorlog tussen Rusland en Zweden. Het gebied, met als centrum de monding van de Neva rivier, waar later Sint-Petersburg is gebouwd, werd een Zweeds buitengewest. Of misschien kan beter gezegd worden, een door de Zweden bezet gebied, omdat in tegenstelling tot Zweden-Finland er geen afgevaardigden konden worden gestuurd naar de landdag in Stockholm.

In westelijke richting strekte Ingermanland zich uit over een lengte van 210 km langs de zuidoever van de Finse Golf tot de Narva rivier (tegenwoordig de grens tussen Rusland en Estland). Ten noorden van de Finse Golf, op de Kareelisch landengte, liep de grens met Zweden-Finland ongeveer zoals later de Fins-Russische grens in de periode 1809-1940 (dus in de tijd dat Finland een autonoom groothertogdom

was onder de Russische tsaar en de periode van het onafhankelijke Finland tot aan de Tweede Wereldoorlog). Aan de noordoost kant werd Ingermanland begrensd door het Ladoga meer (over een lengte van 110 km) en in het zuiden werd de grens gedeeltelijk gevormd door de rivier Loega, ongeveer 100 km ten zuiden van het centrum van Sint-Petersburg.

Kaart van Ingermanland.

Bevolking van Ingermanland tot aan de Grote Noordse Oorlog

Oorspronkelijk werd Ingermanland bewoond door de Woten en de Ingriërs (Izjoriërs), twee Fins-Oeigrische bevolkingsgroepen die een aan het Fins verwante taal spraken. De Woten woonden in het gebied ten zuiden van de Finse Golf (ten oosten van de Narva rivier en het Peipus meer).

Meer naar het oosten, langs de Neva rivier, hadden zich de Ingriërs gevestigd, die oorspronkelijk uit Karelië kwamen. Vervolgens zijn in de 10de en 11de eeuw Slavische volken het gebied binnen getrokken,

Meer naar het oosten, langs de Neva rivier, hadden zich de Ingriërs gevestigd, die oorspronkelijk uit Karelië kwamen. Vervolgens zijn in de 10de en 11de eeuw Slavische volken het gebied binnen getrokken,

wat er toe heeft geleid dat de Woten en Ingriërs tot het orthodoxe geloof zijn bekeerd.

Ingermanland werd vervolgens een deel van de republiek Novgorod en aan het eind van de 15de eeuw van het vorstendom Moskou, waar het Russische tsarenrijk uit is ontstaan. In de periode 1580-1595 is Ingermanland Zweeds geweest tijdens de zogenaamde 'Lange Haat' (Pitkä Viha), een reeks van oorlogen tussen Rusland en Zweden.

Nadat Ingermanland in 1617 opnieuw Zweeds was geworden na de overwinningen van de Zweedse koning Gustaaf II Adolf, werd de bevolking gedwongen om lutherse kerkdiensten bij te wonen. Dit veroorzaakte veel spanningen en had tot gevolg dat een groot aantal Woten en Ingriërs naar Rusland zijn uitgeweken. De Zweedse regering probeerde deze leegloop in eerste instantie te compenseren door Duitse kolonisten aan te trekken. Maar omstreeks 1650 hadden zich nog maar 24 Duitse families in het gebied gevestigd en emigratie van Zweedse boeren lukte ook niet. Dit lag anders met betrekking tot boeren uit Finland. In de loop van de zeventiende eeuw zijn een groot aantal Finnen, hoofdzakelijk uit Savo in Oost-Finland en uit de regio rondom Viipuri, naar Ingermanland getrokken. In 1695 bestond liefst 86% van de bevolking in Ingermanland uit Finnen. De meesten van hen vestigden zich in de streek rondom Pähkinälinna, aan de zuidpunt van het Ladoga meer. In het westelijk deel van Ingermanland zijn in verhouding minder Finnen gaan wonen en daar bestond de meerderheid van de bevolking aan het

Finnen gaan wonen en daar bestond de meerderheid van de bevolking aan het

Wapen van het Zweedse Ingermanland. Het gebied is een Zweeds buitengewest geweest in de periodes 1580-1595 en 1617-1721.

eind van de zeventiende eeuw nog uit Woten en Ingriërs.

De Finse emigranten, die luthers waren, begonnen zich na verloop van tijd Ingermanlandfinnen te noemen. Maar nadat Ingermanland, na de beëindiging van de Noordse oorlog in 1721, opnieuw Russisch was geworden, veranderde de situatie drastisch. Sint-Petersburg werd gesticht en in streken waar tot dan toe hoofdzakelijke Ingermanlandfinnen, Woten en Ingriërs hadden gewoond, kwamen ook Russische nederzettingen. De populaties van de Woten en Ingriërs werden in verhouding tot de Ingermanlandfinnen steeds kleiner.

De periode van 1721 tot aan de Russische revolutie in 1917

Tot aan de vorming van het Finse autonome groothertogdom onder de Russische tsaar in 1809 was Ingermanland min of meer afgesloten van Finland. De Ingermanlandfinnen werden onderdanen van de tsaar, wat inhield dat zij geen vrije boeren meer konden zijn maar lijfeigenen werden. Hun land werd door de tsaar in beslag genomen. Bovendien werden zij beperkt in hun bewegingsvrijheid. De samenstelling van de dorpsgemeenschappen veranderde hierdoor weinig, wat een positief effect had op het behoud van de Finse taal en cultuur.

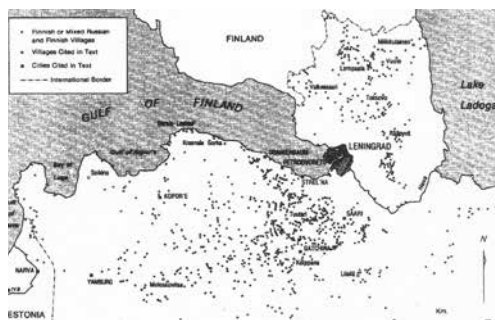
Tijdens het Zweedse bewind lagen de dorpen van de Ingermanlandfinnen ver weg van het regeringscentrum in Stockholm. Na de stichting van Sint-Petersburg, toen Ingermanland weer Russisch was geworden, kwamen deze dorpen dicht tegen het machtscentrum van het Russische keizerrijk aan te liggen. Dit had bepaalde voordelen, zoals het vinden van werk. Maar in tegenstelling tot de Woten en Ingriërs, werden de Ingermanlandfinnen, door het vasthouden aan de lutherse godsdienst, minder snel in de Russische gemeenschap geassimileerd. Wel werden Russische woorden

geïncorporeerd in de Finse taal en Russische tradities overgenomen.

Nadat Finland een autonoom groothertogdom was geworden onder de Russische tsaar en de grens, die na 1743 ver naar het westen was opgeschoven (tot in de buurt van het latere Kotka), dicht bij Sint-Petersburg was komen te liggen, werden de contacten tussen Ingermanlandfinnen en 'echte' Finnen weer intensiever.

Vanaf 1868 begonnen ook Esten naar Ingermanland te emigreren, maar zij vermengden zich niet of nauwelijks met de Ingermanlandfinnen, ondanks dat zij ook luthers waren.

Het afschaffen van het lijfeigenschap in Rusland, in 1861, heeft in belangrijke mate bijgedragen tot een verbetering van de leefomstandigheden van de Ingermanlandfinnen. In 1863 werd een opleidingsinstituut voor Fins-talige leraren opgericht en in 1870 kwamen er Fins-talige kranten. In 1897 was het aantal Ingermanlandfinnen toegenomen tot boven de 130.000. In 1917 woonden, op een totaal van 140.000 Ingermanlandfinnen, 45.000 van hen in het noordelijk deel van Ingermanland, 52.000 in het centraal- en oostelijk deel, 30.000 in het westelijk deel, en 23.000 in Sint-Petersburg.

Nederzettingen van Ingermanlandfinnen in de twintiger jaren van de vorige eeuw. (Bron: Matley 1979).

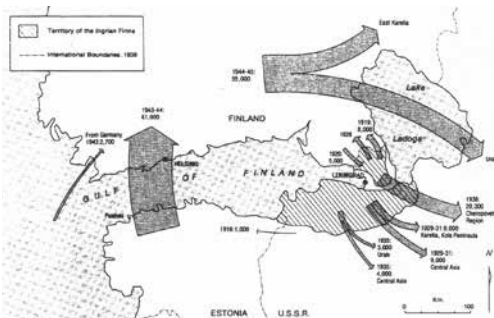

De periode van 1917 tot het uiteenvallen van de Sovjet-Unie in 1991

In Russische ogen was Finland, nadat het onafhankelijk was geworden, een kapitalistische staat die een bedreiging vormde voor de nieuwe Sovjet-Unie. Dat maakte de Ingermanlandfinnen ook verdacht. Toch werden zij de eerste jaren min of meer met rust gelaten.

Maar in 1928, nadat particuliere ondernemingen werden verboden en de Sovjet-Unie overschakelde naar collectieve boerenbedrijven, veranderde de situatie drastisch. In de periode 1929-1931 werden 18.000 Ingermanlandfinnen uit plaatsen in de buurt van de Finse grens, in noordelijk Ingermanland, gedeporteerd naar Oost-Karelië, het Kola schiereiland, Kazachstan en Centraal Azië. Hun huizen werden aan Russen gegeven die afkomstig waren uit andere delen van de Sovjet-Unie. Vervolgens werden in 1935 nog eens 7.000 Ingermanlandfinnen naar Kazachstan en Centraal Azië verbannen en een jaar later 20.000 naar het Oeral gebied.

In 1937 werd het gebruik van de Finse taal in de Sovjet-Unie verboden. Ook werden de lutherse kerken en Finse scholen gesloten. In 1939 woonden er volgens een volkstelling nog 143.000 Ingermanlandfinnen en andere Finnen in de Sovjet-Unie, waarvan 80.000 in Ingermanland en 13.000 in Karelië.

Volksverhuizingen van Ingermanlandfinnen in de periode 1910-1945. (Bron: Matley 1979).

Tijdens de Tweede Wereldoorlog hebben Duitse troepen het grootste deel van West- en Centraal-Ingermanland bezet, waar nog ongeveer 65.000 Ingermanlandfinnen woonden. Deze groep is grotendeels naar Finland uitgeweken, terwijl 3.000 van hen, waarvan 80% vrouwen, in Duitsland zijn gaan werken. Uiteindelijk zijn deze 'gastarbeiders' aan het eind van de oorlog ook naar Finland gevlucht. In 1943 waren er nauwelijks meer Ingermanlandfinnen over in Ingermanland. Fig. 9

In totaal bevonden zich in 1944 liefst 63.000 Ingermanlandfinse vluchtelingen in Finland. Hierbij waren ook kleine aantallen Woten en Ingriërs. In overeenstemming met de voorwaarden van het Fins-Russische wapenstilstandsverdrag na afloop van de Vervolgoorlog in 1944, moesten alle vluchtelingen weer terugkeren naar de Sovjet-Unie. Toch zijn uiteindelijk ongeveer 7.000 van hen in Finland achter kunnen blijven. De helft van deze groep is om veiligheidsredenen naar Zweden uitgeweken. De Ingermanlandfinnen die vrijwillig of, zoals meestal het geval was, onvrijwillig terugkeerden naar de Sovjet-Unie, mochten zich niet meer vestigen in hun oorspronkelijke woonplaatsen. Zij werden verbannen naar verschillende gebieden die verspreid lagen over de hele Sovjet-Unie, inclusief Siberië. Pas in 1956 mochten zij zich weer vrij reizen en zelf een nieuwe woonplaats in de Sovjet-Unie uitkiezen.

De emigratie van Ingermanlandfinnen naar Finland na 1990

Omstreeks 1990 is er een nieuwe situatie ontstaan voor de Ingermanlandfinnen in de Sovjet-Unie, omdat emigratie naar Finland mogelijk werd. Dit was in de eerste plaats het gevolg van de bereidwilligheid van de Finse regering, waarbij vooral president Mauno Koivisto een belangrijke rol heeft gespeeld, om de toelatingseisen voor Ingermanlandfinnen te

versoepelen. Verder hebben de grote politieke veranderingen in de Sovjet-Unie en het uiteenvallen van deze communistische grootmacht in 1992, er toe bijgedragen dat de Russische autoriteiten, in tegenstelling tot de voorafgaande jaren, bereid waren aan deze emigratie mee te werken.

Bovendien is er in 1991 in Finland een speciale immigratiewet aangenomen waarin is bepaald dat iedereen die vroeger de Finse nationaliteit heeft gehad, een Finse ouder of grootouder heeft, of, en dat gold speciaal voor burgers uit de Sovjet-Unie, aan konden tonen te behoren tot de Ingermanlandfinnen, zich in Finland konden vestigen.

Uiteindelijk is in de praktijk gebleken dat de belangrijkste reden voor de Ingermanlandfinnen om naar Finland te emigreren niet hun Finse afkomst was, maar de hogere levensstandaard en de betere toekomstmogelijkheden in Finland.

In 2002 waren al meer dan 30.000 Ingermanlandfinnen naar Finland geëmigreerd en nog 20.000 stonden op een wachtlijst. De meesten van hen hebben zich in de omgeving van Helsinki, Turku en Tampere gevestigd. Een fout die de Finse autoriteiten in het begin hebben gemaakt is dat zij, in tegenstelling tot hun eigen immigratiewet, niet de harde eis hebben gesteld dat de emigranten van Finse afkomst moesten zijn. Dit heeft tot nog al wat problemen geleid bij het vinden van werk voor deze nieuwkomers die vaak geen Fins spraken. Tussen de emigranten zaten nogal wat Russische gelukszoekers die van de kans gebruik hebben gemaakt om hun land te ontvluchten. Daarom is na 1996 de Finse immigratiepolitiek verscherpt en werd geëist dat een immigrant ten-

minste een ouder moest hebben die van Finse afkomst was. Bovendien werden de kandidaten verplicht, voordat zij in aanmerking konden komen voor emigratie naar Finland, om in Rusland een cursus Fins te volgen.

In 2010 is de Finse regering helemaal gestopt met de immigratie van Ingermanlandfinnen. Zij worden nu op de zelfde manier behandeld als andere buitenlanders die een verblijfsvergunning in Finland aanvragen.

Huidige situatie in Rusland

Tegenwoordig wonen er in Rusland nog ongeveer 40.000 mensen die hebben aangegeven Fins te kunnen spreken. Over het algemeen zijn dit afstammelingen van Ingermanlandfinnen.

De twee Fins-Oegrische volken die oorspronkelijk in Ingermanland hebben gewoond, de Woten en de Ingriërs (Izjoriërs), zijn bijna uitgestorven, of misschien kan beter gezegd worden, zijn geassimileerd in de Russische bevolking. De taal van de Woten wordt nog gesproken door een tiental inwoners van dorpjes in de buurt van het dorp Kingisepp, dat tussen Sint-Petersburg en de grens met Estland ligt aan de Loega rivier. Voor wat betreft de Ingriërs, na de volkstelling van 2002 bleken er in Rusland nog 327 over te zijn gebleven, waarvan 177 in Sint-Petersburg en omgeving wonen.

Arnold Pieterse.

Literatuur:

Gulijeva, Asta (2003). Ingrian immigration to Finland after 1990. A case study in Turku. University of Turku, Department of Geography, Baltic Sea Region Studies. 80p.

Kurs, Ott (1994). Ingria: The broken landbridge between Estonia and Finland. Geojournal 33: 107-113.

Matley, Ian M. (1979). The dispersal of the Ingrian Finns. Slavic Review 38: 1-16.

Zoals het thuis smaakt, smaakt het nergens!

Holland at Home is dé online supermarkt voor Nederlanders in het buitenland. Waarom?

Holland at Home biedt een keuze uit meer dan 1000 typisch Nederlandse producten en 180 bekende merken

Veilig en vertrouwd betalen via Ideal, creditcard of Paypal

Geen gesleep meer met levensmiddelen vanuit Nederland door uzelf, vrienden of familie

Alle pakketten worden verstuurd via TNT Post en zijn daardoor altijd te volgen via track & trace

Als lezer van het Noorderlicht ontvangt u € 5,00 korting bij uw eerste bestelling. Vul hiervoor de kortingscode NL5 in tijdens het afrekenen.

Bezoek ons op www.holland-at-home.nl of mail ons via info@holland-at-home.nl

DE VNF, DE VERENIGING NEDERLAND FINLAND, 90 JAAR OUD!

Hier voor me ligt nummer 3/2013 van Aviisi, 160 bladzijdes dik, het jubileumnummer van de VNF, de Vereniging Nederland-Finland, gesticht in het jaar 1923 en dus nu negentig jaar oud. Van harte en nog vele jaren! Een stuk ouder is onze zustervereniging in Nederland dus dan onze Nederlandse Vereniging in Finland, die pas begin 1937 is begonnen. We feliciteren de VNF graag en oprecht met de bereikte leeftijd en wensen haar daarom nog vele jaren van groei en bloei toe! Er zijn tussen de besturen van onze verenigingen al contacten geweest vanaf eind jaren negentig en het is op deze manier fijn, ons weer daaraan wat meer te herinneren. Want het is wel jammer, dat die contacten nu wat verwaterd zijn. Wellicht zou het goed en zelfs nuttig kunnen zijn, weer wat meer samen te doen, op het gebied van uitwis-

seling of hoe dan ook. Het eventuele invullen van deze suggestie laat ik echter graag aan het bestuur van de verenigingen over.

Het boek ziet er zowel aan de buiten- als aan de binnenkant fraai uit, fraai wat kleuren en lay-out betreft en tevens interessant wat inhoud betreft, zowel van tekst als door rijke illustraties. Het was een genot, artikel na artikel te lezen. Opvallend is ook hier de voorbeeldige politiek van Aviisi, de teksten meteen in twee talen te leveren, de Nederlandse en de Finse. Dat geeft uiteraard een goede basis voor een bredere lezerskring. De titel van het boek is: "De Vereniging Nederland-Finland door de jaren heen, 1923 – 2013".

In meerdere hoofdstukken wordt er uitvoerig ingegaan op de geschiedenis van de VNF.

Geschreven wordt over het begin ervan, in de jaren twintig. Voorts gaat het over goede contacten tussen Prins Hendrik en de FNV. Ook de professionele opzet en de publiciteitspolitiek van de nieuwe vereniging krijgt in het boek ruimschoots de aandacht. En ten slotte, maar dit keer vanuit een nieuwe, persoonlijker invalshoek, lezen we weer eens de geschiedenis van de Nederlandse ambulance 1939/1940.

Het eerste hoofdstuk uit het boek van de hand van Arnold Pieterse en Rune Frants gaat over 'Oprichters van de Finsch-Nederlandsche Vereniging'. Het zijn er vier geweest. In de eerste plaats was dit Willem Graadt van Roggen, tevens de eerste voorzitter van de FNV. Hij is vanuit de journalistiek secretaris-generaal van de Jaarbeurs van Utrecht geworden; de tweede en de derde, Arnold Frank en Gerrit Key, waren in hoge posities actief in de houthandel; en de vierde, Willem de Ruyter, was een succesrijke bloembollenhandelaar. Alle vier belangrijke handelsmensen en alle vier persoonlijk geïnteresseerd in Finland. Ze waren geïnspireerd door de grote man en initiator van de relaties tussen Nederland en Finland, Professor Willem van der Vlugt, die al vanaf 1899 als jurist en politiek invloedrijk man Finland een warm hart toedroeg.

Indrukwekkend is de professionaliteit van de eerste besturen geweest. Zij konden en wilden inderdaad de handelsbetrekkingen tussen Nederland en Finland vanuit hun hoge positie bevorderen en hebben dat ook ruimschoots gedaan, zodat de vereniging in nauwe samenwer-

king met het Finse gezantschap in Den Haag snel tot bloei kwam. Een goed voorbeeld van de professionaliteit van de eerste generatie is de rijk geïllustreerde pr-brochure over Nederland voor de Finse deelnemers aan de Olympische Spelen van Amsterdam, in 1928. De rijk geïllustreerde brochure is bij de familie van een deelnemer aan deze Olympische Spelen gevonden en in het jubileumboek opgenomen. Een ware vondst en een fraai voorbeeld van geslaagde publiciteit.

Heel apart en verrassend was het artikel van Arnold Pieterse over 'Prins Hendrik en Finland'. Drie uitgebreide reizen (tussen 1928 en 1930) heeft de prins door Finland gemaakt, waarvan de tweede in 1929 het meest uitvoerig gedocumenteerd en ook het aardigst is. Het gaat daar bijvoorbeeld over de heerlijke anecdote, dat door een min of meer oprechte vergeetachtigheid van prins Hendrik de monniken van het Valamo klooster in het Ladoga meer na de oorlog in Heinävesi terecht zijn gekomen.

Het verhaal van 'De Nederlandse ambulance naar Finland' sluit het boek af. Mooi en ruim geïllustreerd en een goed lopend verhaal, aangevuld met de persoonlijke gevolgen ervan later: twee huwelijken en de vele kinderen, die daaruit voortkwamen.

Ook wordt er in het boek het een en ander over de recentere geschiedenis en de actualiteit van de FNV gezegd. Raak is de bijdrage van Mikko Jokela, Fins ambassadeur in Den Haag van 2005-2009: 'Als Fin in Nederland, enige indrukken'. Tussendoor staan er in het boek alerhand leuke en speelse indrukken van Finnen, van kinderen, van verliefde jonge mensen, van Finnen die al lang in Nederland wonen. Geslaagde verhalen, dat wel!

Ook de stem vanuit de Rotterdamse zee-manskerk is interessant. Heikki Rantanen was zeemanspastor van 1994-1999 en heeft een Finse president en meerdere bisschoppen

ontvangen. Heikki was een actieve pastor en de zeemanskerk is in Nederland altijd belangrijk geweest als ontmoetingspunt voor de VNF. In de Nederlandse vertaling van het artikel wordt de toenmalige voorzitter van het Finse Benelux-instituut in Antwerpen (nu in Brussel) vermannelijkt tot Johannes. Een grappig foutje wel, maar de voorzitter van toen heet echt Johanna Lindstedt (zoals in de Finse tekst ook staat!) en speelt nu nog steeds een belangrijke rol in het relationele cultuurleven van beide landen. Ook de zaterdagschool heeft ruim van deze Rotterdamse ontmoetingsplaats gebruik gemaakt en zo is het mogelijk geworden, dat mensen via taalleren een relatie met Finland of met Finnen hebben kunnen op- of uitbouwen. De Finse zeemanskerk zal ook in andere periodes zeker ook een drukbezochte ontmoetingsplaats zijn geweest voor Finnen in Nederland, daar ben ik zeker van.

Een opmerking bij een kort citaat uit het bericht van Heikki Rantanen: *"Met bijzondere dankbaarheid denk ik aan de samenwerking met de Vereniging Nederland Finland. De gezamenlijke activiteiten werden op allerlei verschillende manieren verwezenlijkt."* Met een beetje weemoed heb ik dit gelezen. Wat is het toch een enorm voordeel voor het goed functioneren van een vereniging als de VNF, een 'eigen' ruimte te hebben, waar een deel van de activiteiten gemakkelijk en ook goedkoper gerealiseerd kunnen worden, zoals een nieuwjaarsreceptie, een kerstmarkt (zoals nu in 2013 ook weer, las ik in Facebook) of de viering van een traditioneel feest. Vroeger kon de Nederlandse Vereniging in Finland in Helsinki regelmatig beschikken over het 'parochiezaaltje' van de Hendrikskerk, waar lang Nederlandse paters en zusters werkzaam waren. Die tijd is jammergenoeg voorbij en nu moet er telkens voor alle activiteiten naar een geschikte ruimte gezocht worden, dat is moeizaam, duur en ook niet zo gezellig!

Tot slot wil ik nog graag wijzen op de fijne algemene bijdrage van Laura Kolbe, jarenlang voorzitter van de Fins Nederlandse Vereniging in Finland: 'Een volk en zijn associatie met een plein'. Hier worden op een heel originele wijze het plein voor het paleis op de Dam in Amsterdam en het Senaatsplein in Helsinki met elkaar vergeleken. Beide pleinen waren op vergelijkbare wijze, maar telkens toch heel anders en dus tevens op eigen wijze het centrum van het Finse, respectievelijk het Nederlandse maatschappelijke gebeuren. Denken we van de ene kant aan de kroonwisseling in 2013 bij het Damplein in Amsterdam, waar het paleis en de Nieuwe Kerk zo'n centrale rol speelden, per tv door heel het land (en ook in Finland) uitgezonden. Denken we van de andere kant aan de jaarwisseling telkens maar weer in Helsinki, waar op het Senaatsplein en parallel min of meer in heel Finland voor de tv gezongen, gevierd en getoast wordt op een goede toekomst, jaar in jaar uit.

Carel van Bruggen, die in de jaren negentig als secretaris met plezier in mijn toenmalige bestuur van de Nederlandse Vereniging in Finland zat, schrijft in het jubileumboek een kort en charmant verhaaltje: 'Aan en op het water'. Typisch als vergelijking tussen toen en nu, in Nederland en Finland. De Weespertrekvaart in Holland was vroeger nog bezwembaar, tegenwoordig beter van niet; Finse meren daar-entegen zijn grotendeels nog schoon, dus na de sauna mag je er rustig in gaan zwemmen, maar hoe lang nog? Zelfs is het water ervan hier en daar nog drinkbaar. Ofschoon, minder en minder ... Zoiets is ook een vergelijking tussen twee landen, dit keer in het voordeel van Finland. Over het algemeen wordt in de verhalen van dit jubileumboek de Finse natuur met zijn meren, beren, bessen en bossen geprezen als rustplaats voor de gestresste Nederlander. Accoord, maar toch is de natuur van Nederland op haar wijze ook erg mooi en afwisselend!

Wat betreft de nabije toekomst van de vereniging formuleert het bestuur van de Vereniging Nederland Finland in een hoofdstuk met de veelzeggende titel 'De komende tien jaar op weg naar ons eeuwfeest' een paar vragen, die lijkt me ook vragen kunnen vormen voor het bestuur van de Nederlandse Vereniging in Finland. Het zijn vragen, waarop het maar moeilijk is, een sluitend antwoord te geven. "Hoe ontwikkelt zich het ledenaantal? Hoe ontwikkelt zich de individualisering en het gevoel voor het verenigingsleven? Wat verwachten onze leden van het bestuur? Hoe gaat de communicatie verlopen in deze tijd" (van digitale mogelijkheden: veel, veelzijdig, maar ook individualiserend en met minder samenbindende impact).

Interessante vragen wel, waarbij zoals in het begin aangestipt wellicht een nauwere samenwerking tussen verenigingen een overweging meer dan waard zou kunnen zijn.

Peter Starmans, lehtori,
Oud-voorzitter van de NViF

Het boek kan door lezers van het Noorderlicht en andere belangstellenden voor 10 euro (incl. verzendkosten) besteld worden via Jacques Groenendijk op vice-voorzitter@vnf.nu of info@vnf.nu. De bankrekening van de VNF is te Den Haag, 54.92.86.705. Na betaling wordt het boek opgestuurd.

ADVERTENTIE

Autohuur **all-in** tarieven vanaf € 23,-* per dag

Laagste eigen risico - Geen extra verzekeringen bij aankomst - No nonsense voorwaarden

www.bbcarrental.nl **BB&L**
CAR RENTAL

*28+ dagen tarief categorie A, excl. Schipholfee

Het financieel jaar van de Nederlandse Vereniging loopt van januari tot december zoals gebruikelijk bij allerlei verenigingen. Toch heerst er soms, bij sommigen, het idee dat het lidmaatschapsjaar van augustus tot juli is. Ergens kan ik me daar iets bij voorstellen, omdat in de zomermaanden de activiteiten wat minder zijn. Dit heeft echter meer te maken met de traditionele lange zomervakanties die de Finnen genieten. Een vakantie van 5 weken is niet raar. Genietend van het bouwen aan eigen zomerhuis of iets van dien aard. Vermoedelijk nemen de Nederlanders deze gewoonte graag over en vertrekken voor een langere vakantie naar Nederland ...?. Hierover genoeg gezegd. In januari begint er weer een "nieuw seizoen" voor de vereniging. Daaraan gerelateerd komt ook het verzoek om de contributie voor 2014 te betalen. In de najaarsvergadering heeft de algemene ledenvergadering besloten om de contributie enigszins te verhogen. Voor gezinsleden van 36 naar 40 euro, voor individuele leden van 24 € naar 27,50 € en voor de student/aspirant leden van 10 € naar 12,50 €. Deze verhoging is nodig om kostend dekkend te zijn. Zo gaan bijvoorbeeld de posttarieven per 1 januari

wederom omhoog, en zijn de locaties om een feest te organiseren de laatste jaren ook omhoog gegaan.

Wat u daar voor terugkrijgt is natuurlijk 4x per jaar het Noorderlicht en verschillende evenementen die her en der in het land georganiseerd gaan worden: Helsinki, Oulu, Jyväskylä, Tampere, Turku om iets te noemen. De lokale organisaties hebben ondersteuning nodig om dat te realiseren. Denk aan de Sinterklaasfeesten die onlangs zijn gevierd, of het Leidens ontzet met de haringen. Een belangrijk evenement dat in het vervolg door de vereniging wordt georganiseerd is de Koningsdag. Voorheen was dat een feest dat geheel door de Ambassade werd georganiseerd en bekostigd. Door ingrijpende bezuinigingen in Nederland is dat niet meer mogelijk. De vereniging neemt die taak op zich, met medewerking daar waar mogelijk is door de Ambassade, om het Koningsfeest toch door te laten gaan voor alle Nederlanders in Finland. Het verschil is dat de leden duidelijk minder betalen om er aan deel te nemen dan de niet-leden. We willen het eerlijk houden.

Arie Oudman, Penningmeester

De 10 stellingen aan Fred Keus, echte Hagenees, systems designer bij Digia, woont al 24 jaar in Finland en heeft drie zoons: Mathias (23), Jasper (21) en Walteri (12). Hij woont in Vantaa en is tevens

onderwijzer bij de Nederlandse school in Finland.

1) In Finland is het veel beter wonen dan in Nederland

Het is hier beter wonen, dat is zeker waar. Hier is meer ruimte natuurlijk en in Vantaa is alles redelijk betaalbaar, zeker als je ziet wat je krijgt in vergelijking met Nederland.

2) Ik heb eigenlijk geen enkele problemen gehad om me hier aan te passen

Vrijdagmiddag top-40 luisteren en op zondag Studio Sport kijken, dat was er niet meer bij. Toen ik hier kwam was er geen internet en het was nog voor de aansluiting bij de EU. In het begin ben je gewoon een klein baby'tje, dus heel erg afhankelijk van de mensen om je heen. Ik ben bijvoorbeeld bordenwasser geweest, het maakt niet uit weet je... je bent verliefd en je kiest ervoor om naar Finland te komen. Het echte aanpassen duurde wel wat jaren, langzamerhand krijg je kennissen, leer je wat Nederlanders kennen, dan gaat het wel.

3) Het klimaat bevalt me uitstekend

Bevalt me inderdaad uitstekend (cynische ondertoon, red.). Ik heb een gruwelijke hekel aan de winter. Het is niet echt mijn

seizoen. Ik heb een hekel aan sneeuw, hou ook niet van skiën, kan niet echt schaatsen. Ik doe wel aan boksen, hardlopen en fietsen, maar in de sneeuw is dat waardeloos. Ik blijf dan gewoon lekker binnen. Het is vooral ongemak die de sneeuw veroorzaakt. In de vakantie kan sneeuw wel even leuk zijn, en op kerstavond natuurlijk, maar daarna mag de sneeuw weer gauw weg zijn.

4) Het spreken van de taal was een prioriteit

Dat was zeker natuurlijk. In het begin spreek je vooral Engels, het ligt een beetje aan de goodwill van de Finnen of ze ook Engels willen praten met jou. Maar op een gegeven moment gaat het wat beter. Binnen een jaar of vier sprak ik wel redelijk goed Fins. Wat cursussen gedaan en thuis Fins gaan praten. Ik heb ook Fins eindexamen gedaan, dat is wel lekker als je een officieel papiertje hebt.

5) De Finnen zijn vriendelijker dan de Nederlanders

Ze zijn niet echt vriendelijker in de zin van 'goedemorgen' en 'goedemiddaggen'. In Nederland zijn mensen gemakkelijker benaderbaar, small talk dat zet je zo op met een Nederlander. Maar als je de Finnen leert kennen kun je ze gewoon gezellig bellen, en zelfs lol met ze hebben enzo. Ik heb nog oud-collega's die ik zie, dat is altijd gezellig. Maar ze zijn gewoon, zeker in het begin, wat stugger.

6) Ik zal me altijd een buitenlander voelen

Ik praat alleen maar Fins op mijn werk. Ik zit bij een Fins bedrijf, schrijf alles in het Fins.

Het speelt in mijn dagelijkse leven eigenlijk geen rol dat ik een buitenlander ben, ik voel me dus geen buitenlander. Ik heb wel een Nederlands paspoort natuurlijk. Als je roept 'Alle Finnen verzamelen...' loop ik er waarschijnlijk ook achteraan, voor gratis koffie ofzo, haha.

7) Ik mis de ouderwetse Hollandse gezelligheid wel eens

Staat dat er echt, is dat er nog trouwens? Ik woonde vlakbij het Zuiderparkstadion en ik ging vaak naar FC Den Haag (nu ADO Den Haag, red.) kijken. Ik ging ook veel naar uitwedstrijden, naar De Kuip enzo, vanaf mijn 12e/13e jaar totdat ik naar Finland ging, dus in totaal een jaartje of 15. Ik volg Den Haag nog steeds. Gezelligheid mis ik dus op de voetbaltribune, en met bijvoorbeeld muziekprogramma's. De top-2000 is echt gezellig om naar te luisteren. In het weekend bij de (schoon)familie op bezoek ofzo, als dat de Hollandse gezelligheid is, dat mis ik niet echt.

8) Het is in Finland makkelijk om vrienden te maken

Het is niet gemakkelijk, zoals ik net zei,

je moet ze eerst een beetje ontdooien. In Nederland heb je natuurlijk meer gemeenschappelijke dingen, maar wat 'echte vrienden zijn' betekent, is moeilijk. Misschien zijn echte vrienden zelfs wel beter hier, dat weet ik niet.

9) Zelfs de pindakaas is hier lekker(der)

Pindakaas interesseert me niet echt. Naar de Chinees gaan is altijd lekker, binnenkort gaan we dat met de 'Dutch men lost in Finland' (Facebook-groep, red.) doen in Helsinki. Kaassouffleetje zou ik ook wel lekker vinden. Stroopwafels lust ik ook wel, maar ik doe er geen moeite voor als ik in Nederland ben, of misschien neem ik een paar pakjes mee voor op mijn werk. Haring is wel altijd goed, met ui. Hagelslag interesseert me ook niet meer joh.

10) Ik sluit het uit dat ik ooit nog terugkeer naar Nederland

Ben ik niet van plan. Als er echt iets ernstigs zou gebeuren, weet ik veel wat, dan is er een kleine mogelijkheid. Ik heb aan mijn vrouw gevraagd of ze mijn as wil uitstrooien in het Den Haag-stadion. Ik denk dat ik hier waarschijnlijk ook wel dood ga.

Op 16 februari 2014 wordt de laatste hand gelegd aan, of misschien beter gezegd, met de strijkijzer de beelden van ijs letterlijk glad gestreken in het dierentuin Korkeasaari in Helsinki. Dit is een jaarlijks terugkerende internationale competitie waarin kunstenaars uit verschillende landen, waaronder Nederland, proberen met hun indrukwekkende sculptuur het prijzengeld in de wacht te slepen. De uitreiking zal vermoedelijk rond 4 uur in de middag worden uitgereikt. De kunstenaars zijn dan al twee dagen aan de slag geweest.

Art Meets Ice 2014

Art Meets Ice in Helsinki Zoo on February 7-9th & 14-16th 2014. The international ice sculpting festival Art Meets Ice 2014 is held in February. It brings around 30 top sculptors from around the world to Helsinki Zoo. Celebration of animals is the theme of the year in honor of the Zoo's 125 year history. The ice sculpting festival Art Meets Ice also celebrates its tenth anniversary. When the sun sets, ice art starts to shine under the evening lights. Come to see how over 30000 kilos of ice turns into art!

David, de man van onze Anna, kreeg een vriendin. Dat was voor ons een hele schok. Na bijna een jaar vond David het tenslotte goed dat Anna en de kinderen naar Finland verhuisden. Voor Anna duurde het ook lang voordat ze dat besluit nam. In Italië lijkt het ook vrij algemeen dat mannen minnaressen hebben, en desondanks gaan de meeste vrouwen niet weg. In dat opzicht was het besluit van Anna dus ongewoon. David heeft het uiteindelijk begrepen. Hij komt nu geregeld hierheen voor de kinderen, waar we heel blij om zijn.

Anna heeft de hele tijd Fins tegen de kinderen gepraat, maar ze hebben altijd in het Italiaans geantwoord. We waren bang dat het Fins problemen zou veroorzaken op school, en ook dat ze bijvoorbeeld moeilijk vrienden en vriendinnen zouden kunnen maken. Die angst was helemaal voor niets. Al praten de kinderen nog steeds Italiaans met elkaar, lijken ze toch vrij goed Fins te spreken en zijn ze helemaal niet bang.

Het oudste kind, Kaarina, is negen jaar en zit in de derde klas. Haar naam is door David verzonnen – mijn moeder heette ook Kaarina en ging een paar jaar voor haar geboorte dood. De letter K kent men helemaal niet in het Italiaans, dus daar is het ‘de letter van Kaarina’. Twee a’s achter elkaar kent men ook niet. De naam is in Italië erg origineel en ook vrij moeilijk te schrijven.

Kaarina lijkt heel veel op Anna, zowel uiterlijk als wat karakter betreft. Ze is ook heel blond en valt in Italië daarom op. Ze is nog beweeglijker dan Anna, en staat letterlijk evenveel op haar hoofd als op haar voeten. In Italië zat ze in een gymgroep, en dat probeert Anna hier voor haar ook te vinden.

Elia is vernoemd naar de vader van David. Hij is zeven jaar en zit in de eerste klas. Omdat de school in Italië een jaar eerder begint, zat hij vorig jaar ook in de eerste klas. In het begin vond hij het erg om twee keer de eerste klas te doen, maar nu niet meer. Zijn lievelingsvak is tekenen, en Anna wil hem op een kunstclub doen. Uiterlijk zou je nooit geloven dat hij een broertje is van Kaarina, want hij is vrij donker. In Italië lustte hij geen aardappel, en we dachten dat het op een Finse school een probleem zou worden, maar nee, toen hij hier op school kwam, vond hij aardappels ineens lekker!

Ari is vijf jaar en gaat naar een kinderdagverblijf. In Italië zat hij op de kleuterschool. De leidsters hebben verteld dat hij met iedereen speelt en heel veel Fins praat; thuis praat hij Italiaans. Op Anna heeft het indruk gemaakt hoe de kinderen op school echte borden en glazen gebruiken en die zelf wegbrengen, terwijl in Italië alles van plastic is. In Italië heb je ook minder leidsters, en dat merk je.

Anna is ook onder de indruk van de zelfstandigheid van de Finse kinderen. De kinderen worden in Italië altijd door de ouders naar school gebracht en gehaald, vaak totdat ze zelf een rijbewijs hebben. Dat zal ook moeten, want de wegen zijn doodgewoon anders, en er wonen veel meer mensen.

Toen we weer bij Anna en de kinderen waren, wilde Kaarina naar een vriendin gaan en speelden de jongens met Finse vrienden buiten. Het is heel leuk om te zien dat de kinderen zich zo snel hebben aangepast. Als ze terug naar Italië zouden gaan, zou ik het toch wel moeilijk hebben.

Marketta Hoogesteger

SINTERKLAAS

Zou Paul Witteman hebben kunnen bevroeden wat hij allemaal in gang zou zetten toen hij Quinsy Gario in de uitzending uitnodigde? Dat vraag ik me soms af als er weer een relletje is.

Het portret dat van Quinsy Gario geschilderd werd was toch dat van een rare vogel. Zo'n type dat graag tegen de windmolens vecht. Ik heb dan ook best zitten lachen toen Henk Westbroek ermee begon zijn argumenten af te maken. Toch begon ik me bij het opnieuw beluisteren van de uitzending af te vragen of hij, Quinsy, niet een beetje gelijk had. Als mijn moeder bij de bakker voor zwarte piet werd uitgemaakt en daar hartstikke overstuurd wordt, zou ik er ook de pest in krijgen.

Dat is het moeilijke met discriminatie. Je kunt het zelf wel niet zo aanvoelen als je het iemand aandoet, maar uiteindelijk is het slachtoffer de maatstaf. Net zozeer als de argumenten van een verkrachter geen maatstaf zijn voor

wat hij zijn slachtoffer aandoet. Dat lijkt een harde vergelijking maar uiteindelijk komt het toch op hetzelfde neer.

Had Henk Westbroek gelijk toen hij zei dat

"elk woord tot scheldwoord kan verworden". Ik denk het wel. Het voorbeeld was in de uitzending allochtoon. Een neutraal woord dat ooit door mevrouw Verweij-Jonkers (een sociologe) werd bedacht. Het is nu een woord dat amper uitgesproken kan worden zonder dat het een negatieve lading heeft. In dat opzicht had Henk Westbroek dus wel gelijk.

Valt het sinterklaasfeest niet aan te passen? Quinsy Gario vindt van wel. Uiteindelijk is de roe ook

afgeschaft dus waarom zwarte piet niet? De knuppel in het hoenderhok.

Krijg je opeens mevrouw Shepherd langs. Eerst door de pers aangehaald als een VN-autoriteit, daarna als VN-consultant. In haar eer-

ste reactie diskwalificeerde ze zichzelf al meteen toen ze stelde dat ze niet begreep waarom wij aan Santa Claus niet genoeg hadden. Ze had duidelijk geen besef van de historische context en alles wat er daarna uit haar mond kwam bevestigde slechts dat beeld.

Was het daarmee afgelopen? Nou, niet echt. Na alle beschuldigingen van discriminatie moesten wij Nederlanders onszelf nog overtuigen dat we het goede deden. Zwarte piet was zwart vanwege de schoorsteen, niet vanwege zijn huidskleur. Zwarte piet had geen ondergeschikte rol. Was geen knecht. En toen begon ik toch weer te denken dat Quinsy Gario wel een beetje gelijk had. Hoe meer argumenten nodig zijn om te bewijzen dat iemand ongelijk heeft, hoe meer zijn/haar gelijk vast komt te staan. Ik heb de pietitie dan ook niet ondertekend. Begrijp me goed. Ik heb de afgelopen jaren juist de viering van sinterklaas in de Finse steden gestimuleerd. Ik was er trots op dat we het feest vorig jaar in vijf steden hielden. Ik ben toen bij het sinterklaasfeest in Turku en Tampere geweest. Dit jaar heb ik de feesten in Oulu en Jyväskylä bezocht (helaas kon ik niet naar Kauniainen komen, maar als de datum anders geweest was had ik wel gedaan). Ik vind het waardevol en ik vind het geweldig dat Sinterklaas en Zwarte Piet in staat zijn zoveel Nederlanders bij elkaar te brengen. Ik wil dat Sinterklaas blijft, ik wil dat Zwarte Piet blijft, maar de manier waarop dat nu uitgedragen werd, vond ik eigenlijk niet kunnen.

Waarom kunnen we het sinterklaasfeest niet aanpassen? Daar had Quinsy Gario toch wel een punt. Niet door zwarte piet af te schaffen, maar door er andere pieten aan toe te voegen. De NPS had het al eens geprobeerd met anders gekleurde pieten in 2006. Een prachtige innovatie die hen prompt op een stijlloze actie onder het kopje 'NPS hersenspoelt uw kinderen' kwam te staan. Waarom? Vindt GS

dat homo's en lesbiennes een monopolie op de kleuren van de regenboog hebben? Vast niet. Het is een verkrampd vasthouden aan iets waar de buitenwereld met steeds verregaander onbegrip naar zit te kijken. In sommige plaatsen buiten Nederland (bv. de VS en Canada) kun je het sinterklaasfeest amper vieren. Je krijgt zo een aanklacht tegen discriminatie aan je broek. Gelukkig is het in Finland nog niet zover. We kunnen ons feest nog steeds op traditionele wijze vieren. Maar ik zie dus niet in waarom we naast een zwarte piet geen blauwe piet, paarse piet, gele piet of rode piet kunnen hebben. De rol van de piet is toch een beetje een clown. Een vrolijke Frans in de kinderbeleving. Daar worden de pieten echt niet minder van. Desalniettemin, toen er in Jyväskylä een invalpiet nodig was heb ik mezelf maar zwart geschminkt. Mijn waardering voor zwarte pieten is erdoor gestegen, want het spul er weer af krijgen is een enorm karwei.

Is de innovatie bij dit soort feestjes zoek? Ik zou het bijna gaan geloven. In de jaren zeventig gaf mijn moeder les aan de huishoudschool. Die kinderen waren weliswaar geen 6 of 12 meer, maar toch kwam Sinterklaas op bezoek. Elk jaar weer op een andere manier. Een keer zaten er elf Sinterklazen her en der op toestellen in het gymlokaal. Een ander jaar ging mijn moeder als punksinterklaas. Een mijter van tubes met vloeistoffen erdoor, veiligheidsspelden door haar wang en buttons met ban-de-bom op de tabbard. Dat allemaal onder het gezang van de Belgisch punker Plastic Bertrand (Ça plane pour moi). Leukere Sinterklaas kon je toch niet hebben volgens mij. Innovatie kan dus best. Ook in Nederland, dat gelukkig niet een van de meest traditionele landen in de wereld is. Daarmee wil ik graag besluiten.

Jos Helmich.

We schrijven 1999. Een Nederlandse schoolmeester heeft besloten de Lage Landen aan den Zee te verruilen voor de Hooglanden in Fins Oost-Lapland, vlak bij de boorden met Rusland..... "Maar Bart, hoe zit het dan met je pensioen?", was een veelgehoorde opmerking. Vaak met de bedoeling om deze in andermans ogen knotsgekke daad van migratie om te buigen in een schijterige houding van het niet aandurven deze move uit te voeren. Mijn steevaste antwoord was: "Ach, dat weet ik niet en als ik het wél zou weten dan ga ik misschien niet en daarbij: tegen de tijd dat ik met pensioen ga, is het geld toch op en moet ik doorwerken tot m'n 75e." De vragenstellers waren totaal uit het veld geslagen door dat antwoord en mompelden iets van: "Tja, als je het zo bekijkt..." of "Denk je dat echt? Dat kan toch niet, die pensioenfondsen hebben zo ontzettend veel geld!" Inmiddels zijn we ruim 14 jaar verder en is het duidelijk dat de in beton gegoten pensioengeldzekerheden totaal geen zekerheden blijken te zijn en dat ook nooit zijn geweest. Want laten we wel zijn, wie heeft er ooit aan gedacht in de jaren zestig, zeventig, tachtig en begin jaren negentig van de vorige eeuw dat die pensioengelden helegaar geen zekerheid waren? Persoonlijk rezen bij mij de eerste twijfels in januari 1984 toen ik voor het eerst te maken kreeg met het 'monster' dat UWV heette. Ik was toen 26 en kwam na een aaneengesloten periode van 4 jaar werken in het onderwijs op wachtgeld te staan. Het was dus ten tijde van de vorige (!) crisis. Op papier leek het een prachtige regeling: De eerste 3 maanden 100%, daarna 9 maanden 90%, vervolgens nog een aantal 80% van de laatstgenoten wedde en daarna WW. Wel, het systeem was er heel niet klaar voor en ik heb de eerste maand op zwart zaad gezeten, waarna er

bij gratie eerst een voorschotje uitgereikt werd. Van de uitkering ging uiteraard ook een deel naar de pensioenverzekering (ABP). Vervolgens kreeg ik na 50 dagen een baan aangeboden voor 5 maanden en 10 dagen, hetgeen betekende dat ik voor de wet geen (semi)ambtenaar was en dus mijn eigen premies moest betalen. Ik had op dat moment mijn wachtgeld stop kunnen zetten, maar aangezien het een tijdelijk contract was en ik 50 dagen 100% wachtgeld had genoten, zou ik na afloop van dat tijdelijke werk zonder een nieuwe baan direct in de WW belanden. Dus liet ik het wachtgeld doorlopen en werd er iedere maand 349,85 gulden van mijn nettoloon ingehouden...omdat ik zo 'dom' was geweest te gaan werken tijdens m'n wachtgeldperiode en de verplichte premieafdrachten zelf moest bekostigen. Gelukkig bleek na die periode een nieuwe vacature beschikbaar en kreeg ik een vaste benoeming en kon het wachtgeld alsnog beëindigd worden. Vervolgens werden nog zo'n 16 jaren pensioenpremie's afgedragen (door de werkgever) aan het ABP. Gedurende die periode dacht volgens mij iederéén dat ons pensioen 'later', bij uitkering, zo zeker en veilig was als Fort Knox of de Nederlandsche Bank, toch? Dat er met 'onze' afgedragen pensioenpremie's naar hartenlust gespeeld, geïnvesteerd en belegd werd vonden we 'met ze alle' alleen maar leuk toch? We zouden immers een heus 'Zwitserleven' tegemoet gaan als we met pensioen gingen, zo hield althans de zeer betrouwbaar overkomende Cees Brusse ons voor tijdens menig STER-spotje? Ja, ja. Tijdens een Expatbeurs in Noordwijkerhout in februari '99 vielen bij mij de schellen van de ogen toen ik me meldde bij de stand van een pensioenverzekeraar. Pas tóén werd mij duidelijk hoe zo'n pensioenverzekering wérkelijk in mekaar stak. Niks garantie! Alleen de hoogte

van de premie van het te verzekeren bedrag was zeker. Hoe hoger de bijdrage hoe hoger het uitkeringsbedrag, maar geen werkelijke garantie hoe hoog dat bedrag daadwerkelijk zou zijn op (toen nog) 65-jarige leeftijd. Bij mij bleek het om een maandelijkse premie-afdracht van 750,00 gulden te gaan als ik hetzelfde bedrag wilde 'verzekeren'. Dat woord 'verzekeren' bleek echter in de letterlijke betekenis een holle kreet, want niets was zeker, zo sprak de pensioenverzekeringsconsulent gladjes tijdens zijn betoog, maar, de pensioenfondsen zijn zó rijk, zo orakelde hij als een standwerker verder, dáár hoeft u zich écht geen zorgen om te maken. Nee, maar 750,00 per maand leek mij toch ook iets te veel van het goede, aangezien ik in Suomi van een minimumloon zou gaan leven. Dus geen ABP-afdracht meer. Een eenmalige voortijdige pensioenuitkering van het ABP zat er helaas niet in. Stel je voor dat je dat bedrag in die periode zélf op een IJslandse spaarrekening vast had kunnen zetten (!). Enfin, na een tweetal jaartjes minimumloon bij een particulier en de Finse overheid (met Finse pensioenafdracht door de werkgevers) stroomde ik in een baan bij de lokale Finse gemeentelijke overheden tegen een gemiddeld maandinkomen. Tót in februari 2010 het werkloosheidspook weer opdook. De geschiedenis leek zich te herhalen: Werken tijdens je uitkeringsperiode wordt gestraft!

Inkomsten worden uiteraard van je uitkering afgetrokken (logisch!), maar je verliest vervolgens een fiks aantal procenten van het resterende uitkeringsbedrag (kon wel oplopen tot 40%, zo liet ik mij vertellen). Tja, in 1984

had ik mezelf plechtig beloofd dat ik nóóit maar dan ook nóóit meer van m'n leven geld mee zou brengen om ergens te mógen (part-time) werken...dus bleek er een periode van uiteindelijk 493 dagen werkloosheid te volgen (incl. een beetje pensioenopbouw ;-). Daarna een starterssubsidie aangevraagd én gekregen en een eigen toko begonnen. En ja hoor, daar kwam het pensioenverhaal weer. Een zelfstandig ondernemer bleek bij Finse wet verplicht te zijn een pensioenverzekering af te sluiten. Het minimaal te verzekeren bedrag was in 2012 rond de 8500 euro hetgeen je op een verplichte premie van iets meer dan 100 euro/maand kwam te staan. Als kleine zelfstandige had ik dat geld liever in m'n toko geïnvesteerd (en zo een veel hoger rendement 'verzekerd!'). Al met al, we zijn er 'met ze alle' ingestonken cq. ingeluisd. Bij 50PLUS struikelde de voorman over zijn niet-pensioenafdracht voor zijn personeel. Stom natuurlijk om daarna te moeten zeggen "Ik wist het niet", want hij had het ze beloofd. Aan de andere kant, hij had ze toch destijds, toen het ontdekt werd, financieel schadeloos kunnen stellen? Een eenmalige riante uitkering? Zou er dan toch meer aan de knikker zijn geweest? Anyway, velen zullen in de toekomst waarschijnlijk een hond in de pensioenpot vinden als zij denken te gaan cashen...het meeste geld is dan inmiddels immers uitgekeerd en de rest belegd in stenen? Stenen die trouwens wel lekker zwaar op de maag liggen!

B.Art

Kopij inleveren voor 14 maart 2014

Artikelen, tekeningen en foto's dienen verzonden te worden naar de redactie. Teksten met zo min mogelijk lay-out aanleveren. Plaatjes in jpg- of pdf-formaat in een zo hoog mogelijke resolutie. Tabellen en foto's graag apart inleveren (**niet in pdf of een grafisch formaat, foto's niet geïntegreerd in het textdocument**)! Alle Office documenten worden geaccepteerd. Zend het geheel per email naar noorderlicht@nederlandsevereniging.fi.

Verhuisd?

Geef tijdig uw adres door aan het secretariaat. Als u email hebt en u wilt dat we u via dat medium berichten sturen, dan vernemen we dat graag!! Nieuwsbrieven met het laatste nieuws kunnen zo onmiddellijk worden bezorgd. Noorderlicht doet haar best, maar helaas is de agenda niet altijd up-to-date! Geef daarom uw emailadres aan ons door. We houden u op de hoogte. Geef het ook door als u bepaalde emails niet wenst te ontvangen.

Website

Op facebook houden we u de hoogte van onze activiteiten en zenden leden groepsleden leuke links naar hun lotgenoten. Op de website kunt alle officiële mededelingen vinden, informatie over activiteiten en interessante cultuur-historische zaken. Op ons twitter-kanaal krijgt u actuele info over onze activiteiten.

Internet

website: nederlandsevereniging.fi
twitter: [nvif.twitter.com](https://twitter.com/nvif)
foto's: photos.nederlandsevereniging.fi
facebook: facebook.com/groups/nedverfin
linkedin: linkedin.com/e/gis/50369/73B80F4A7AA1

Eens per maand

OULU

Neem contact op met onze secretaris als je iets leuks in Oulu wilt organiseren.

JYVÄSKYLÄ

In Jyväskylä zijn Joanneke & Jelmer heel actief met organiseren van activiteiten. Neem contact op!

HELSINKI

Elke tweede vrijdag van de maand is er een borrel.

- Pullman Bar (in het centraal station, 2e etage), zie website of facebook

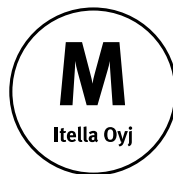
Contactpersonen

<i>Regio</i>	<i>Contactpersoon</i>	<i>Email</i>	<i>Tel</i>
FORSSA	Jos Helmich	forssa@nederlandsevereniging.fi	044 - 331 7766
HELSINKI	Wim Jansen	helsinki@nederlandsevereniging.fi	050 - 555 6175
JOENSUU	Contactpersoon Joensuu	joensuu@nederlandsevereniging.fi	
JYVÄSKYLÄ	Joanneke Reudler Talsma	jyvaskyla@nederlandsevereniging.fi	044 - 946 1655
KUOPIO	Jackie Peterson	kuopio@nederlandsevereniging.fi	
LAPLAND	Bart Braafhart	lapland@nederlandsevereniging.fi	
LAPPEENRANTA	Nellie Visscher-Jäkkö	lappeenranta@nederlandsevereniging.fi	05 - 424 081
LÄNSI-UUSIMAA	Stephan Vermeulen	lansi_uusimaa@nederlandsevereniging.fi	
MIKKELI	Marja de Jong	mikkeli@nederlandsevereniging.fi	
OULU	Marina Nijhuis	oulu@nederlandsevereniging.fi	
SALO	Erik Smit	salo@nederlandsevereniging.fi	
TAMPERE	Johan Plomp	tampere@nederlandsevereniging.fi	040 - 718 7684
TURKU	Jeroen Pouwels	turku@nederlandsevereniging.fi	
VAASA	Peter Zaagsma	vaasa@nederlandsevereniging.fi	040 - 838 6408
YLIVIESKA	Maaïke Beenen	ylivieska@nederlandsevereniging.fi	050 - 599 3116

Regiocoördinator is Jelmer Elzinga: regionaal@nederlandsevereniging.fi

Lähetäjä/Afzender/Sender

Secretariaat Nederlandse Vereniging in Finland
p/a Onno de Bruijn
Oulun Seudun Ammattikorkeakoulu
Albertinkuja 22 (3. krs)
FI-90101 Oulu
Finland

Itella Green

ADVERTENTIE

AAVE Graphic Services

t +358 40 577 3455

i www.aave.info

e inform@aave.info

Grafisch ontwerp, fotografie
–trouwreportages, portretfotografie,
commercieel en industrieel– en
fotoafdrukken op papier of canvas of
met op maat gemaakte passepartout.

Meer informatie:

www.aave.info

www.arnoenzerink.com

www.stockphotography.nu

